

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești nr. 333, sector 6,
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN: 978-606-49-0222-1

Tehnoredactor: Sorina Radu

Editor: Valentin Ajder

Elisa Shua Dusapin

IARNĂ LA SOKCHO

Traducere din franceză
Florica și Jean-Louis Courriol

E I K O N

București, 2019

Părea pierdut în paltonul lui de lână când l-am văzut prima oară. A pus valiza la picioarele mele după care și-a luat căciulița din cap. Figură de occidental. Ochi închiși la culoare. Părul pieptenat pe-o parte. Privirile i-au trecut prin mine fără să mă vadă. M-a întrebat plictisit în engleză dacă poate sta la noi câteva zile până își găsește altceva. I-am dat un formular. Mi-a întins pașaportul ca să completez singură. Yan Kerrand, 1968, din Granville. Francez, deci. În poză părea mai tânăr, trăsăturile erau mai puțin săpate. I-am arătat creionul, să semneze, dar el și-a scos din palton un stilou cu peniță. În vreme ce-l înregistram, și-a scos mânușile, le-a pus pe tejghea, s-a uitat cu atenție la praf, la statueta pisicului fixată deasupra ordinatorului. Pentru prima oară simțeam nevoia să mă justific. Nu eu eram răspunzătoare de starea învechită a locului. Nu lucram aici decât de o lună.

Clădirea avea două corpuri. În primul — recepția, bucătăria, sala comună, două etaje de camere înșiruite. În portocaliu și verde cu becuri albăstrii. *Vechiul Park* era din epoca de după război când clienții se momeau precum calamarii: cu ghirlande clipocitoare. Când treblăuiam pe timp senin în fața mașinii de gătit, vedeam plaja ce se întinde până în munții Ulsan umflându-se spre înaltul cerului ca niște sâni de matroană. Al doilea corp de clădire, la două străduțe de primul, fusese refăcut în stil tradițional, pe piloți, spre a ușura încălzirea prin podea a celor două camere de locuit, cu pereți de hârtie. În curtea interioară, o fântână înghețată, un castan golaș. Niciun ghid turistic nu menționa stabilimentul Park. Nimereai în el doar dacă erai băut ori ai fi pierdut ultimul autobuz. Computerul s-a defectat. În vreme ce-și dădea ultima suflare, eu îi comunicam francezului informații despre pensiune. De obicei asta o făcea bătrânul Park. Absent în acea zi. Micul dejun, de la cinci la zece în bucătăria lipită de recepție, cu perete mare de sticlă. Tosturi, unt, dulceață, cafea, ceai, suc de portocale și lapte — oferite. Fructele și iaurtul, o mie de woni¹ de depus în coșulețul de pe prăjitorul de pâine. Rufele se lasă lângă mașina din fundul culoarului, de spălat mă ocupam eu. Codul pentru wifi: ilovesokcho, în atașat fără majuscule. Supermarketul era la cincizeci de metri în josul străzii, deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Autobuzul în stânga

1. NT: unitate de măsură coreeană, în circulație din 1962 în Coreea de Sud; ortografia trimite la japonezul yen și la yuanul chinezesc.

magazinului. Rezerva naturală de la Seoraksan, la o oră distanță, deschisă până la asfințitul soarelui. De prevăzut încălțăminte groasă din cauza zăpezii. Sokcho, ca destinație balneară. Dar să se știe că nu era mare lucru de văzut acolo iarna.

Clienții erau rari în acea perioadă a anului. Un alpinist japonez cu fata lui, cam de vârsta mea, refugiată din capitală unde i se făcuse o operație estetică la față. Era aici de două săptămâni, venise și iubitul ei să stea zece zile. Îi cazasem pe toți în clădirea principală. De anul trecut, de când decedase soția lui Park, pensiunea funcționa cu încetinitorul. Park golise camerele de la etajul întâi. Dacă o puneam la socoteală pe a mea și pe a lui Park, toate erau ocupate. Așa că francezul va dormi în anexă.

Se înnoptase. L-am condus printr-un gang până la dugheana tușii Kim. Chiftelele ei de porc răspândeau miros de usturoi și de canalizare, gura conductei deversându-și miasmele vreo trei metri mai încolo. Pojghițe de gheață se spărgeau sub pașii noștri. Și sub neoanele chioare. După ce am traversat a doua străduță, am ajuns la portic.

Kerrand a împins ușa culisantă. Zugrăveală roz, oglinzi de plastic imitație de baroc, un birou, husă violetă. Părul îi atingea aproape tavanul, nu erau mai mult de doi pași de la pat la perete. Îi dădusem camera cea mai mică ca să nu mă obosesc cu curățenia. Baia comună se afla de cealaltă parte a curții dar casa era prevăzută cu o streășină largă încât rămâneai la adăpost. Oricum, nu-l deranja. A scrutat imperfecțiunile tapetului de hârtie, a pus

valiza jos, mi-a dat cinci mii de woni pe care eu am vrut să-i înapoiez. A insistat cu voce obosită.

Pe drumul de întoarcere la recepție, am făcut un ocol prin piața de pește ca să iau resturile pe care mama mi le punea de-o parte. Am traversat aleile până la taraba patruzeci și doi, fără să acord vreo atenție privirilor ce mă urmăreau. La douăzeci și trei de ani de când tata a sedus-o pe maică-mea după care a dispărut fără urmă, metisajul francez pe care-l reprezintă rămâne încă o sursă de bărfă.

Mama, fardată excesiv ca de obicei, mi-a întins punga cu pui de caracatiță:

— Doar asta avem în acest moment. Mai ai pastă de ardei iute?

— Da.

— O să-ți mai dau un pic.

— Nu-i nevoie, mai am.

— Păi de ce nu o folosești?

— Ba o folosesc!

Și-a pus mânușile de cauciuc galben cu un zgomet ca de supt și s-a uitat lung la mine, bănuitoare. Slăbisem. Bătrânul Park nu-mi lăsa timp să mănânc și ea voia să-l abordeze. Am protestat. De când lucram, înghițeam litri întregi de cafea cu lapte și tosturi, cum se putea să fi slăbit. Bătrânului Park îi trebuise un timp până să se obișnuiască cu gătitul meu dar îmi dădea mână liberă pentru pregătirea meselor de la pensiune.

Puii de caracatiță erau minusculi. Încăpeau câteva zeci într-un pumn. I-am ales, apoi i-am

caramelizat cu eșalote, cu sos de soia, un pic de zahăr și de pastă de ardei iute diluată cu apă. Am micșorat flacăra de la aragaz ca să nu se usuce preparația. Când sosul s-a îngroșat îndeajuns, am adăugat susan și pastă de orez lipicioasă, niște *tteokguk*², tăiat în rondele cât degetul mare de groase. M-am apucat și de tăiat morcovii. În lama cuțitului, vinișoarele vegetale se oglindeau și se confundau curios cu carnea degetelor mele.

Un curent de aer a străbătut rece încăperea. Când m-am întors l-am zărit intrând pe Kerrand. Voia un pahar cu apă. A băut-o uitându-se la blatul de lemn pe care lucram ca la un tablou pe care nu-l înțelege. Deconcentrată, mi-am crestat podul palmei. Sângele a ieșit spumă pe morcovi, în crustă cafenie. Kerrand a scos o batistă din buzunar. S-a apropiat ca să mi-o pună pe rană.

— Atenție, trebuie mai multă atenție.

— N-am vrut.

— Din fericire.

A surâs, apăsând cu mâna pe mâna mea. Mi-am tras mâna, jenată. A întrebat arătând spre tigaie:

— E pentru diseară?

— Da, la ora nouăsprezece, în sala de alături.

— A curs sânge aici.

Constată, dezgust, ironie. Nu am priceput sensul pe care-l avea tonul lui. Între timp ieșise.

Seara nu a venit să mănânce.

2. NT. *tteokguk*, este un fel de pastă de orez din care se fac diverse preparate culinare, inclusiv ciorba tradițională cu ocazia Anului nou (Seollal)

Stând pe vine, cu bărbia în piept, mama își afundase mâinile într-o găleată. Amesteca ficat de pește, praz și fidea de cartofi dulci pentru a umple sepia. Umplutura ei era reputată ca fiind una din cele mai bune în tot orașul.

— Vezi cât frământ? Ca să se amestece bine.

N-o prea ascultam. Din găleată săreau stropi, lichidul stagna pe lângă cizmele noastre înainte de a dispărea prin scurgerea din mijloc. Mama locuia în port într-un apartament rezervat vânzătorilor de pește, deasupra hangarelor de descărcat. Zgomotos. Nu prea scump. În care am copilărit. Mergeam la ea de duminică seara până luni, ziua mea de concediu. De când plecasem de acasă, nu prea mai suporta să doarmă singură.

Întinzându-mi o sepie ca s-o umplu eu, mama a pus o mânășă murdară de ficat pe șoldurile mele și a oftat:

— O fată așa de frumoasă și nemăritată...

— Jun-oh trebuie să-și găsească mai întâi ceva de lucru. Avem destul timp.

— Așa credem mereu, că este destul timp.

— Dar nu am nici douăzeci și cinci de ani.

— Tocmai.

I-am promis că mă voi logodi, era o chestie de câteva luni. Mama s-a apucat din nou de treabă, o liniștisem.

În noaptea aceea, prin cearșafurile umede de transpirație, cu greutatea capului ei adormit pe pânțelele meu, simțeam cum i se ridică pieptul în ritmul somnului în care se adâncise. Mă obișnuisem să dorm singură la pensiune. Și acum sforăiturile mamei mă deranjau. Număram picăturile de salivă ce i se scurgeau din gură, una câte una, pe șoldul meu.